

ОПТИМІЗАЦІЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ ПЕДАГОГА У СИСТЕМІ УНІВЕРСИТЕТСЬКОЇ ОСВІТИ

Белих С.І.

Донецький національний університет

Нові якісні перетворення в професійній компетентності педагога неможливі без повсякденної самоосвіти та заняття наукою. Розвиток наукового потенціалу суспільства є головною задачею держави, що припускає наявність якісного складу викладачів і студентів. Програми по удосконаленню навчального процесу з 2000 по 2005 р.р. носять формальний, декларативний характер. Вони не підкріплені сучасними методиками.

Головне завдання викладача - гармонічний розвиток студента, зміцнення його здоров'я та всебічна підготовка до професійної діяльності та до подальшого життя.

Метою досліджень була розробка ефективного технічного пристрою, нових методик і програмного забезпечення для якісного розвитку професійної компетентності педагога. викладання. Пропонується забезпечити якісний відбір викладачів за допомогою електронних тренажерів, оснащених сучасною методологією і програмним керуванням, що тестують професійні знання й уміння викладачів, виявляють їхню ерудицію, інтелект, загальну культуру.

Таким чином, розроблені нами технічні пристрої та програми дозволяють формувати якісний склад викладачів, підвищувати рівень їхніх знань та сприяють адаптації студентів і викладачів до повноцінного оволодіння новими навчальними програмами.

ЧОМУ НЕ ПРАЦЮЄ СИСТЕМА?

Бурлакова І.А., Бондаренко О.Ю., Кондес Т.В., Мостіпан В.В.

Університет економіки та права «КРОК»

Сучасні негаразди нашого суспільства наклали свій відбиток на стан здоров'я населення України, що негативно позначається на демографічній ситуації і значною мірою становить загрозу подальшому позитивному розвитку української нації.

Невтішна статистика щодо до стану здоров'я населення України статистика відображує низьку якість та не ефективність соціально-економічної політики у сфері формування особистої культури і фізичної культури як її складової. Єдиним способом розв'язання даної проблеми є кардинальна зміна поглядів на причини і наслідки зазначених процесів [1,2].

Україна отримала у спадок людину яка не вважає, що рівень загальнонаціональної культури напряму залежить від її власного рівня культури.

Причинами низького рівня фізичної культури у державі більшість фахівців називають:

- недостатнє фінансування галузі;
- відсутність належного матеріально-технічного забезпечення;
- низький рівень кадрового забезпечення.

Безліч організацій, які повинні виконувати роботу щодо формування особистої культури індивіда, лише борються за надання повноважень та виділення державного фінансування. За 15 років незалежності України «фізична культура» зникла з назви профільного Міністерства. Про свою роботу Міністерство звітує кількістю та якістю здобутих нагород на міжнародних змаганнях. Що є абсурдом.

В плані кадрового забезпечення сфери дійсно є проблеми, які ми пов'язуємо в першу чергу з рівнем професійної підготовки спеціалістів. Досвід кафедри дає привід стверджувати, що професійна підготовка і наявність лише професійних знань, умінь та навичок поняття нетотожні. Досить часто викладач маючи достатню кваліфікацію, тим не менше не користується довірою, повагою, авторитетом у студентів. Не маючи авторитета викладач не може працювати ефективно, коефіцієнт корисної дії його буде низьким. Можна зробити висновок, що самих лише спеціальних знань, умінь і навичок викладачу недостатньо, тому, що сучасність висуває нові вимоги до професійної підготовки викладача.

Зазначимо, що наведені факти є результатом діяльності сучасної системи фізичного виховання, яка залишилася Україні у спадок. Ця система вирішувала проблеми, пов'язані з фізичною культурою і здоров'ям в СРСР і існувала та ефективно працювала у системі цінностей, які культивувалися на той час у Радянському Союзі. Ми не ставимо завдання давати оцінку якості та ефективності роботи системи фізичного виховання Радянських часів. Можна лише зробити загальний висновок, що ця система мала як досягнення так і недоліки, як свої позитивні так і негативні риси. Більш важливим є розуміння того, що ця система могла ефективно існувати тільки у цілком конкретних соціальних координатах і при зміні цих координат повинна змінюватися і система. Інакше про ефективність роботи можна забути. У нашому випадку соціальні координати у суспільстві змінилися докорінно, а система фізичного виховання залишилася без змін. Ми зіткнулися з ситуацією, коли фізичне виховання в Україні, в наслідок цілком об'єктивних причин, не тільки не може ефективно виконувати свої завдання щодо збереження здоров'я нації за допомогою засобів фізичної культури, а й входить у протиріччя з тими цінностями, які

намагається сповідувати українське суспільство. Тільки усвідомивши це, можна переходити до наступного етапу, тобто вироблення напрямів реформування системи фізичного виховання, що адекватні новим вимогам суспільства. Від ефективності цього реформування, без перебільшення, буде залежати майбутнє фізичної культури та фізичного виховання в Україні. Тобто, якщо фізичне виховання буде корисним для суспільства, якщо запропонує необхідні для суспільства послуги, то за систему фізичного виховання в Україні можна бути спокійним. Якщо виявить себе неконкурентоспроможною галуззю в сучасній Україні, то, нажаль, її перспективи будуть невтішними.

Одним із варіантів реформування, на нашу думку найефективнішим, є реформування системи фізичного виховання таким чином, щоб забезпечити не стільки виконання нормативів із рухової підготовленості, скільки включення освітнього компонента при розробці програм з дисципліни «Фізичне виховання».

Кафедра фізичного виховання протягом своєї десятилітньої історії намагається реформувати систему на прикладі окремо взятого Університету економіки та права «КРОК». За цей час кафедрою реалізовано освітньо-оздоровчий проект з повноцінним функціонуванням його основних складових – освіта (формування цінностей мети у пошуках здоров'я як фактора безпеки життєдіяльності), оздоровчий фітнес (розвиток рухових якостей та змагальна діяльність), психогігієна, гармонізація психоемоційної сфери (здатність до позитивного сприйняття та естетичних вражень), психофізична реабілітація (профілактика зривів адаптації організму).

Нормативною базою щодо розробки дисципліни «Фізичне виховання» є змістові частини галузевих стандартів вищої освіти підготовки бакалаврів циклу соціально-гуманітарних дисциплін.

Базуючись на стандартах освіти, теоретичний розділ дисципліни «Фізичне виховання» викладається у форматі теоретичних курсів: «Менеджмент здоров'я» для I курсу, «Соціально-економічні основи здоров'я» для II курсу та «Рекреаційний менеджмент» для IV курсу. Діяльність кафедра фізичного виховання спрямована, перш за все, на підвищення освітнього рівня студентів у галузі фізичної культури, формування свідомого відношення студентів до збереження здоров'я. Результатом такої реорганізації освітнього процесу буде підвищена й загальнолюдська культура населення.

Можна зробити висновок, що в даний час, конче необхідно переосмислити систему фізичного виховання в країні з метою перенесення акцентів на підвищення рівня фізичної культури через отримання освітніх знань, що неодмінно відіб'ється на загальнолюдській культурі населення України та показниках культури суспільства.

Література:

- 1.Бурлакова І.А. "Рекреационные проекты в физической культуре". - Санкт-Петербург: Материалы III Международного Конгресса валеологов, 2002.
- 2.Грачев В.А. Теория и практика личного успеха М.: Современный гуманитарный университет, 2002. – 280 с.

СПЕЦИФІКА ДІЯЛЬНОСТІ НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ КАФЕДРИ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ ТА СПОРТУ ВИЩИХ ВІЙСЬКОВО-НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

Голь Р.М.

Національна академія оборони України

Загартування здоров'я, розвиток фізичних, психічних та волевих якостей курсантів (слухачів) є найважливішим завданням кафедри фізичної підготовки та спорту (ФП та С) вищого військово-навчального закладу (ВВНЗ). Успішне вирішення цих завдань можливе лише за наявності висококваліфікованих, всебічно розвинених науково-педагогічних працівників (НПП) кафедри ФП та С, які зможуть виконувати свої професійні обов'язки з урахуванням змін, які відбуваються у Збройних Силах України.

НПП кафедри ФП та С на заняттях повинні вирішувати наступні задачі:

- забезпечити розвиток та постійне вдосконалення таких фізичних якостей як швидкість, сила, витривалість та спритність;
- виховувати у курсантів та слухачів психологічну стійкість, впевненість у своїх силах, рішучість, цілеспрямованість, ініціативу та витримку;
- зміцнювати здоров'я курсантів та слухачів, загартовувати та підвищувати їхню стійкість до дії негативних факторів;
- сприяти вихованню дисциплінованості, колективізму, товариської взаємодопомоги, формуванню стройової виправки та підтягнутості курсантів та слухачів.

При проведенні усіх видів навчальних занять з курсантами та слухачами особливу увагу ми звертати не тільки на оволодіння ними фізичних вправ, але і на прищеплення методичних знань, умінь та навичок. Практика показує, що високий рівень методичної підготовленості курсантів та слухачів неможливо забезпечити шляхом проведення лише занять з методичної підготовки. Для цього необхідно використовувати, як правило, усі практичні навчальні заняття з курсантами та слухачами, а також методичну практику у ВВНЗ, виконання спеціальних завдань в процесі військового стажування та самостійну підготовку.